



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 2920/2020**  
**25.02.2021. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анкица Мишков, адвокат у ..., против туженог ББ ..., ул. ... ..., чији је пуномоћник Снежана Врсајковић Хеђи, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3758/19 од 16.06.2020. године, у седници већа одржаној 25. фебруара 2021. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3758/19 од 16.06.2020. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 681/17 од 16.05.2019. године одбијен је тужбени захтев за поништај решења туженог бр. .../...-... од 28.07.2017. године и за обавезивање туженог да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, те захтев за обавезивање туженог да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 91.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3758/19 од 16.06.2020. године жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и пресуда Основног суда у Сомбору П1 681/17 од 16.05.2019. године је потврђена. Захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка учињене у смислу одредбе члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/2018 и 18/2020) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку нису законом предвиђен ревизијски разлог, по одредби члана 407. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу Уговора о раду од 08.07.2010. године, на радном месту ..., чији опис послова јесте, између осталог и да истовремено вози возило у јавном друмском саобраћају и да продаје и наплаћује карте путницима, води контролни лист, благовремено обрачунава и предаје остварени пазар, а најкасније у року од 24 сата. Тужилац је дана 20.04.2017. године радио као ... на линији Врњачка Бања – Сомбор када је, приликом попуњавања карте број 007397 путнику на релацији Земун – Нови Сад, одвојено исписао оригинал карте и копију, уместо да пише на оригиналу самокопирајуће карте, тако да остаје отисак на копији која се предаје путнику. На оригиналном примерку карте није уписао релацију и цену карте, док је у копији код путника уписао релацију и цену, што је установила теренска контрола. Са друге стране, тужилац је правилно попунио контролни лист у који је теренска контрола такође извршила увид, те није било могућности да на оригиналној карти која остаје тужиоцу евентуално упише мањи износ цене карте него што је уписано у дупликату карте који је пронађен код путника и на тај начин створи услове да присвоји разлику у цени. Тужилац је 30.06.2017. године радио као ... на линији Сомбор – Соко Бања, са поласком из Сомбора. Наредног дана, у суботу 01.07.2017. године тужилац се враћао из Соко Бање за Сомбор, у Сомбор је стигао у 13,41 часова, тахо листићи су извађени из тахографа у 13,47 часова, а на путном налогу број 8853 је забележен крај транспортног задатка у 14,00 часова. Благајна туженог викендом ради од 08,00 до 16,00 часова. Радним даном ради од 06,00 до 22,00 часова. Контролор обрачуна пазара и благајник евидентирају датум и сат пријема новца и обрачуна пазара. Обрачун и предаја пазара оствареног на релацији Сомбор – Соко Бања траје око 15 до 20 минута. Следећег дана у недељи 02.07.2017. године тужилац је као ... имао радни задатак превоз путника на релацији Сомбор – Врњачка Бања, а из Врњачке Бање је кренуо 03.07.2017. и стигао у Сомбор у 15,45 часова, и свој радни задатак завршио у 16,07 часова. Пазар остварен на релацији Сомбор – Соко Бања – Сомбор од 30.06/01.07.2017. године у износу од 31.600,00 динара који је требало предати на благајну 01.07.2017., а најкасније у року од 24 часа, тужилац је предао тек по повратку из Врњачке Бање 03.07.2017. године, док пазар остварен на релацији Сомбор – Врњачка Бања у износу од 36.930,00 динара није предао 03.07.2017. године, након обављеног радног задатка, ни у року од 24 часа, него тек 05.07.2017. године, тако што је прво 04.07.2017. године предао само обрачун са картама без новца, а 05.07.2017. године и новац, иако је у оба случаја знао да мора да пазар предати најкасније у року од 24 часа од завршетка конкретног путног задатка. По повратку из Врњачке Бање тужилац је обавестио самосталног сарадника са саобраћај код туженог, да нема новаца од пазара и том приликом исти му није спомињао отказ или било какву санкцију поводом те чињенице, јер се у пракси дешавало да возачи из разних разлога не предају пазар ни у року од 24 часа.

Тужени је тужиоцу доставио упозорење од 10.07.2017. године о постојању разлога за отказ уговора о раду, што је запослени – тужилац учинио повреде радних обавеза и непоштовање радне дисциплине утврђене чланом 10. став 1. тачка 1, 2, 9, 10, 18, 20, 30, 44, 47, 50, 51, 52. и 78. наведеног уговора, које се састоје у томе да је 20.04.2017. године предао путнику карту на којој оригинални део „белице“ није у потпуности исписао, што није предао пазар остварен 30.06.2017. на благајни послодавца, већ га је задржао код себе и предао тек 03.07.2017. године, а пазар остварен 02.07.2017. године предао тек 05.07.2017. године, на који начин је нанета материјална штета послодавцу. Дана 28.07.2017. године тужени је донео решење којим је запосленом тужиоцу отказан уговор о раду од 08.07.2010. године, јер је учинио повреду радних обавеза, радне дисциплине и његово понашање је такво да не може да настави са даљим радом код послодавца, сходно члану 10. Уговора о раду, односно Уговора о уређивању права, обавеза и одговорности од 08.07.2010. године, а сходно члану 179. став 2. и 3. Закона о раду. У изреци се наводе разлози престанка радног односа као у упозорењу од 10.07.2017. године. Наведене повреде су прописане Колективним уговором код туженог, и због њих се може отказати уговор о раду, односно уговор о регулисању међусобних права и обавезе из радног односа. Првостепени суд је утврдио да је тужилац свесно повредио одредбе уговора о раду, односно Колективног уговора када није попунио карту на начин да је оригинал исти са копијом. Пре конкретног поступка је против тужиоца подношена пријава и упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду због тога што остварени пазар није предао на благајни послодавца у прописаном року. Нижестепени судови закључују да је на овај начин тужилац имао свест да је овакво његово понашање противно правилима утврђеним уговором о раду и општим актом послодавца, при чему нису постојале околности које би искључивале његову кривицу и оправдале његово понашање у конкретним случајевима, те да је оспорено решење законито.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право, садржано у одредбама члана 179. став 2. и 3. Закона о раду када су закључили да су постојали услови да тужени послодавац откаже запосленом тужиоцу уговор о раду због скривљене повреде радне обавезе утврђене уговором о раду и Колективним уговором.

Према изнетом утврђењу да се дешавало да возачи не предају пазар у прописаном року, неосновано ревидент истиче да је то послодавац знао, дозвољавао и толерисао и да се стварала таква пракса, тако да тужилац није имао свест да чини нешто недозвољено, те да је тужени требало да упозори запослене да такву праксу прекида и да је неће толерисати. Напротив, супротно произилази из утврђења да је у односу на тужиоца раније вођен дисциплински поступак у вези исте повреде радне обавезе. Ревидент истиче и да је новац ипак предао туженом, те тужени није оштећен. Међутим, према утврђеном чињеничном стању, чланом 10. Уговора о раду уговорено је да запосленом престаје радни однос отказом уговора од стране послодавца ако запослени својом кривицом учини и повреду радних обавеза под тачком 10.- задржавање дневног пазара дуже од 24 часа, а Колективним уговором у члану 143. под повредом радне обавезе, односно непоштовањем радне дисциплине, односно таквим понашањем запосленог да не може да настави даљи рад код послодавца, због којих се запосленом може отказати уговор о раду, односно уговор о регулисању међусобних права и обавеза из радног односа, подразумева под тачком 10. – задржавање дневног

пазара дуже од 24 часа. Према томе, није од значаја да ли је учињеним радњама тужиоца, које су прописане за повреду радне обавезе због које се може отказати уговор о раду, учињена штета послодавцу.

Наводи садржани у ревизији су, као жалбени наводи, по оцени Врховног касационог суда правилно оцењени у побијаној одлуци.

На основу наведеног, применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одбијена је ревизија тужиоца, као неоснована.

**Председник већа-судија  
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић